

ת"פ 46146/09/13 - מדינת ישראל נגד ע.א., מ.א., פ.ד.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 46146-09-13 מדינת ישראל ואח' נ' א' (עציר) ואח'

בפני כב' השופט בכיר אמנון כהן

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. ע.א.

2. מ.א.

3. פ.ד.

החלטה

בפתח הדיון העלה ב"כ הנאשם מס' 1 טענה מקדמית לפיה ההליך שבפניי פסול מיסודו "זאת מאחר ונאשם 1 (ולמעשה גם שני האחרים) הוסגרו לישראל שלא על פי דין בקשר לעבירת חוץ שבוצעה בשטח הרשות הפלסטינית".

נגד הנאשמים, שהינם אזרחי ותושבי ישראל, הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של קשירת קשר לפשע וחטיפה ממשמורת. לנאשם מס' 1 יוחסו גם עבירות נוספות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות כלפי בת זוג ושיבוש מהלכי משפט ולנאשם מס' 2 יוחסה גם עבירה של תקיפה הגורמת לחבלה ממשית בנוכחות שניים או יותר.

בכתב האישום נטען, כי שלושת הנאשמים חטפו בכוח קטינה כבת 5. הנאשמים ריססו בגז מדמיע את האם. האירוע התרחש בשכם. הנאשמים נעצרו על ידי שוטרי הרשות הפלסטינית ולאחר מעצרם, פנה נאשם מס' 1 למתלוננת ואמרו לה "אם זה יהיה ביום האחרון של החיים שלי, אני אקח את הילדה".

ב"כ הנאשם מס' 1 (אליו הצטרפו באופן פורמאלי גם ב"כ הנאשמים 2 ו-3), הסכים, כי קיימת לבית משפט זה הסמכות העניינית לשפוט את הנאשמים בהיותם ישראלים, גם בגין עבירה שבוצעה בשטחי הרשות הפלסטינית, אך, לטענתו, הליך הבאתם של הנאשמים לישראל נעשה באופן בלתי חוקי ואף בניגוד להסכם בין מדינת ישראל לבין הרשות הפלסטינית.

ב"כ הנאשם 1 המשיך וטען, כי האפשרות לשפוט את הנאשמים מכוח היותם אזרחי מדינת ישראל נוצרה מחמת פסול בהבאתם למדינת ישראל ולפיכך יש לבטל את כתב האישום.

אין מחלוקת, כי הנאשמים ביצעו, לכאורה, עבירה של הוצאה ממשמורת חוקית בעיר שכם ולאחר כ-12 שעות הועברו לישראל.

עמוד 1

הנאשמים נעצרו על ידי שוטרי הרשות הפלסטינית, לאחר שהתקבל דיווח מאת עד ראייה בעניין חטיפת בתו של נאשם 1 מידי אימה, גרושתו של נאשם 1 בשכם.

עם מעצרם של הנאשמים הועברה הודעה למשטרת ישראל בדבר האירוע. הנאשמים עוכבו על ידי שוטרי הרשות הפלסטינית עד להעברתם לידי משטרת ישראל באותו יום.

המשיבה הפנתה להוראת סעיף 2 (2) (ג) לנספח הסכם הביניים הישראלי הפלסטיני בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה הקובעת כדלקמן:

"הרשויות הפלסטיניות לא יעצרו ישראלים ולא יחזיקו אותם במשמורת... עם זאת, מקום שישראלי מבצע פשע נגד אדם או רכוש בשטח, המשטרה הפלסטינית, עם הגעתה לזירת העבירה, אם יש צורך בדבר, עד להגעתם של הכוחות הצבאיים הישראליים, תעכב את החשוד במקום... תאסוף את הראיות הנחוצות ותערוך תשאול ראשוני ובכל מקרה תודיע מיד לרשויות הישראליות...".

לטענת ב"כ הנאשם מס' 1, בטרם הועברו הנאשמים לידי משטרת ישראל, היה מקום להוצאת צו מעצר על ידי בית משפט מוסמך ומשלא נעשה כן, יש לבטל את כתב האישום.

בנוסף, נטען, כי ביטולו של האישום מתחייב לאור דוקטרינת "ההגנה מן הצדק" והן לפי כללי המשפט הציבורי.

קבלת עמדתו של ב"כ הנאשם מס' 1 עלולה להביא למצב בלתי נסבל, שהוא בניגוד לדרישת הצדק, לפיה הנאשמים לא יתנו את הדין על מעשיהם, לא בפני הרשויות הפלסטיניות ולא בפני רשויות החוק בישראל.

יצוין, כי שלושת הנאשמים נעצרו עד תום ההליכים.

אוסף ואומר, כי גם אם היה צורך בהוצאת צו מעצר, טרם העברתם של הנאשמים לישראל, עדיין אין מקום לבטל את כתב האישום, וזאת גם בשים לב לאינטרס הציבורי.

בבש"פ 9022/96 **חאתם בן רידא שית נ' מדינת ישראל**, (פ"ד נ' 597) קבעה כב' השופטת ט' שטרסברג-כהן כדלקמן:

"אשר למצב הפסיקתי בארץ בסוגיה זו, הגישה שאומצה על ידי בית המשפט היא, שכאשר יש לבית משפט בארץ סמכות שיפוט עניינית כלפי נאשם המובא לפניו, אין חוקיות המעצר או המשפט מושפעת מן הדרך שבה הובא החשוד אל תוך תחומי ישראל".

כאמור, מדובר בעבירות חמורות אותן ביצעו, לכאורה, תושבי ישראל ולא יהא זה נכון לבטל את כתב האישום נגדם, בוודאי שלא בשלב זה.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשע"ד, 01 ינואר 2014, במעמד הצדדים.